

Kathleen Tessaro

De Parfumeur

Karakter Uitgevers B.V.

Parijs, winter 1954

Eva d'Orsey zat te luisteren naar het tikken van de klok, een exemplaar van *Le Figaro* voor zich op de keukentafel. Het was het geluid van de tijd die zich van haar verwijderde.

Ze nam een trek van haar sigaret en keek uit het raam naar de koude, mistige ochtend. Parijs was aan het ontwaken; de grijze dageraad, oranje dooraderd, sijpelde de marineblauwe lucht binnen. Ze was al uren op, sinds vier uur. De slaap had het de afgelopen jaren steeds meer laten afweten terwijl de pijn die door de linkerkant van haar lichaam omhoogschoot, was toegenomen.

De dokter had haar al maanden geleden opgegeven. Zijn diagnose: ze was geen goede patiënt. Arrogant, weigerde aanwijzingen op te volgen. De levercirrose verspreidde zich snel en liet gaatjes achter in haar lever, als een spons. Voor hem was het simpel: ze moest stoppen met drinken.

‘U probeert het niet eens,’ had hij haar tijdens de laatste afspraak voor de voeten geworpen.

Ze zat op de onderzoekstafel en knoopte haar blouse dicht. ‘Ik heb slaapproblemen.’

‘Dat verbaast me niets,’ zuchtte hij. ‘Uw lever is volledig ontstoken.’

Ze keek hem aan. ‘Ik heb iets nodig.’

Hoofdschuddend liep hij naar zijn bureau en schreef een recept uit. ‘Ik zou u dit helemaal niet moeten geven. Niet meer dan één

nemen, ze zijn heel sterk,' waarschuwde hij terwijl hij haar het recept gaf.

'Dank u.'

Toch kon hij het niet laten nog één poging te wagen. 'Waarom mindert u op zijn minst niet met roken?'

Waarom zou ze?

Eva blies de rook uit en drukte de Gitanes-sigaret uit in de asbak. Ze waren een beetje ordinair – te sterk. Niet voor dames. Maar zij vond ze precies goed. Ze proefde tegenwoordig alleen nog maar uitgesproken smaken. Goedkope chocola, grove paté, zwarte koffie. Het maakte sowieso niet uit wat ze at; ze had geen eetlust meer.

Het feit dat de dokter ervan uitging dat iedereen het eeuwige leven wilde, had iets naïefs, iets vertederend arrogants. Ze pakte een pen en tekende een reeks gelijkvormige cirkels onder aan de krantenpagina.

Er waren nog een paar andere details die moesten worden geregeld. Twee weken geleden was ze naar de advocaat geweest, een hardwerkende, nogal afstandelijke jongeman. En de doos had ze in veilige bewaring gegeven aan de conciërge met het zure gezicht, madame Assange. Maar vannacht, toen ze niet kon slapen, viel haar nog iets anders in. De reis van Londen naar Parijs. Het idee van een vliegtuig intrigeerde haar. Het was extravagant en onnodig. Maar er waren een paar dingen die een mens in zijn leven moest hebben meegemaakt, en een vliegreis was er daar absoluut een van. Ze glimlachte in zichzelf terwijl ze zich in gedachten Parijs zag naderen: de kilometers koude, blauwe zee en dan de eerste aanblik van de stad.

Ze huiverde. Weer pijn. Messteken, gevolgd door gevoelloosheid aan een kant van haar lichaam.

Ze dacht aan de fles cognac. Overdag wilde ze niet drinken. Na zessen, was haar nieuwe regel. Dat was althans wat ze zich had

voorgenomen. Maar haar handen trilden nu; haar maag speelde op.

Nee. Ze zou het bad vol laten lopen. Zich aankleden. En naar de mis van halfacht gaan in de Eglise de la Madeleine. Van alle kerken in Parijs was dat haar favoriete. Daar voer Maria Magdalena, die eigenzinnige, lastige dochter van de Kerk, de hele dag, elke dag weer, koninklijk ten hemel op de armen van engelen.

De mis was als een grand opéra, een tovervoorstelling met de duurste rekwisieten in de stad. En het geloof was een goocheltruc, waarbij je zowel de tovenaar als het publiek was, de bedrieger als de bedrogene. Maar ja, wie hield er nu niet van een goede tovertruc?

Eva vouwde de krant op en hees zich uit haar stoel.

Ze zou haar beste marineblauwe pakje aantrekken en op de voorste rij gaan zitten, naast de gelovigen. Samen zouden ze luisteren hoe de jonge priester, pastoor Paul, moeizaam de Schrift probeerde te interpreteren, hoe hij die met zijn hele, aanzienlijke intellect op het heden probeerde toe te passen. Daar slaagde hij niet altijd in. Hij wist niet hoe hij de inconsistenties moest rechtvaardigen; hij had zich nog niet gerealiseerd dat zij zelf het mysterie waren. Toch beviel zijn schranderheid haar wel, bijna net zozeer als die hemzelf beviel. Vaak was hij verdiept in de verschillende mogelijke Hebreeuwse vertalingen, op zoek naar een onverwachte werkwoordsvorm die eindelijk licht zou werpen op een of andere grote spirituele tegenstelling. Maar het heroïsche van zijn pogingen ontging haar niet. En ze had waardering voor mensen die dingen probeerden, vooral voor mensen wier worstelingen voor iedereen zichtbaar waren.

Zelf zag hij het natuurlijk niet zo. Hij was net een paar jaar van het seminarie af en verbeeldde zich dat hij zijn kudde spirituele voeding en sturing verschaft. Wat hij niet begreep, was dat zijn oudere parochianen, voornamelijk vrouwen, er voor hem waren

in plaats van andersom. Vader Paul stond aan het begin van zijn leven. Zijn onverzettelijke overtuigingen dienden beschermd te worden. Ze wachtten geduldig tot ook hij zou buigen voor de ondraaglijke grilligheid van Gods wil, de stelligheid van zijn genade, het duister van zijn barmhartigheid.

Deze gedachten kalmeerden haar. Haar geest was afgedwaald en draaide weer in vertrouwde kringetjes rond: de paradoxen van geloof en twijfel. Als een versleten stuk stof, zacht geworden door de vele aanrakingen, troostend om te voelen.

De mis en dan, ja, het reisbureau.

Ze nam de asbak mee naar de gootsteen, leegde hem en spoelde hem af. Onder haar, in het steegje, bewoog iets... een dreigend opdoemende schaduw, fladderend, maaierend. Zwarte, klapperende vleugels die als één geheel aan kwamen zwenken, totdat ze de hele tegenoverliggende muur vulden en de bleke stralen van de winterzon verduisterden.

Plotseling diende zich een andere herinnering aan. Hijgend gestommel, paniek; de geur van groene velden en vochtig bos, en een gigantische zwerm raven die door de lucht wervelde. Vleugels die glinsterden als ebbenhout, snavels als scheermessen, schreeuwend, krijsend.

Eva greep zich vast aan het aanrechtblad en kneep haar ogen dicht. De asbak viel en kletterde in de porseleinen gootsteen.

Hij brak in stukken.

‘Verdomme!’

Eva tuurde voorzichtig uit het raam, nog steeds met bonzend hart. De schaduw was verdwenen. Hoogstwaarschijnlijk een zwerm ordinaire stadsduiven.

Ze verzamelde de scherven en legde ze naast elkaar op het aanrecht. Het was een oud, goedkoop ding geweest. Maar hij deed haar denken aan een andere tijd, toen haar leven nog helemaal voor haar lag.

De klok tikte luid.

Ze aarzelde maar heel even.

Eva pakte een glas, haalde de fles goedkope cognac tevoorschijn, schonk zichzelf met bevende handen in en sloeg de alcohol achterover. Hij verwarmde haar direct, straalde uit naar haar ledematen, haalde de scherpe kantjes eraf.

Die dokter begreep er niets van.

Hij wist niet hoe het was om met herinneringen en spijt te leven als je niets had om jezelf mee te verdoven.

Eva schonk zichzelf opnieuw in en streek met haar vinger over de ruwe randen van het gebroken aardewerk.

Ze zou hem lijmen.

In bad gaan.

Haar marineblauwe pakje aantrekken.

Ze wierp haar hoofd in haar nek en nam een slok.

Het maakte niet meer uit of de barstjes zichtbaar waren.

Londen, lente 1955

Grace Munroe werd met een schok wakker; ze hapte naar adem.

Ze was aan het rennen geweest, struikelend over de ongelijke ondergrond in een dicht bos. Ze zocht, ze riep. Maar hoe harder ze rende, hoe ondoordringbaarder het bos werd. Er kronkelden klimplanten onder haar voeten, takken zwiepten tegen haar gezicht, armen en benen. En ze had het paniekerige gevoel dat de tijd begon te dringen. Ze zat iemand of iets achterna. Maar het bleef haar steeds voor, net buiten haar bereik. Plotseling verdween de grond onder haar voeten en tuimelde ze halsoverkop een diep, rotsachtig ravijn in.

Grace' hart bonkte in haar keel en ze knipperde met haar ogen in het schemerige halfduister. Het duurde even voordat ze zich realiseerde dat ze in haar eigen slaapkamer was en op haar bed lag.

Het was een droom.

Niet meer dan een droom.

Ze deed haar bedlampje aan en liet zich weer in de kussens vallen. Haar hart ging nog steeds tekeer, haar handen trilden. Het was een oude nachtmerrie, uit haar jeugd. Ze dacht dat ze eroverheen was gegroeid. Maar nu, na jaren, was hij terug.

Hoelang had ze geslapen? Ze keek naar de wekker. Bijna halfzeven. Verdorie.

Ze had maar een kwartiertje willen liggen, maar het was bijna een uur geworden.

Mallory zou er elk moment kunnen zijn en ze moest zich nog omkleden. Grace wilde niet gaan vanavond, maar ze had het haar vriendin beloofd.

Ze liep naar het raam dat op Woburn Square uitkeek en trok de zware gordijnen open.

Het was een namiddag in april, de tijd van het jaar waarin de daglichturen zich gretig naar de zomer uitstrekten en het vroege avondlicht van een delicaat Wedgwood-blauw was, omrand met de gulden belofte van toekomstige warmte. De platanen rond het plein droegen het allereerste begin van zachte, felgroene knoppen op hun takken, die in de zomer een dik smaragdgroen bladerdek zouden vormen. Nu waren het nog maar twijgjes, die heftig tril- den bij elke ijzige windvlaag.

De centrale tuin was tijdens de oorlog omgespit om groente in te verbouwen; de omheining was omgesmolten en moest nog worden vernieuwd. De gebouwen in de buurt die overeind waren gebleven, waren geblakerd door de rook en gehavend door de granaatscherven.

Er hing een sfeer van nieuw leven in de lucht, van de wisseling van de seizoenen, van hoop getemperd door het naderende vallen van de avond. Buiten zongen de vogels en wuifden groene stengels van hyacinten en narcissen in de wind. Warm in de zon, ijskoud in de schaduw, het was een seizoen van uitersten.

Grace was dol op de contrasten van dit jaargetijde; ze hield van het gedempte, steeds veranderende licht dat haar ogen voor de gek hield. Het was een tijd van mysterieuze maar ingrijpende metamorfoses. Het ene moment was er alleen maar storm en regen; het volgende moment explodeerde een veld met narcissen triomfantelijk in een fanfare van kleur.

Grace drukte haar vingertoppen tegen het koude glas van het raam. Dit was niet, zoals haar echtgenoot Roger het zei, hun echte huis. Hij had ambitieuzere plannen voor iets imposanter,

dichter bij Belgravia. Maar Grace vond het hier fijn; omdat het in het centrum van Bloomsbury lag, dicht bij London University en King's College, deed het haar denken aan Oxford, waar ze tot een paar jaar geleden met haar oom had gewoond. Er was volop activiteit: bedrijven en kantoren, studenten die zich naar hun colleges haastten. In de straat onder haar begaven kantoor-medewerkers, gehuld in regenjas en met gebogen hoofd tegen de wind, zich na hun werk in een gestage stroom in de richting van de metro.

Grace leunde met haar hoofd tegen het raamkozijn.

Het moest fijn zijn om een baan te hebben. Een geordend bureau. Een gestructureerde opbergkast. En vooral: een doel.

Nu ze getrouwd was, regen de dagen zich saai en doelloos aan een; ze dreef als een ballon van de ene sociale verplichting naar de andere.

Roger nam elke afspraak uiterst serieus. 'Heb je nog iemand gesproken tijdens de lunch van de Conservative Ladies Club? Naast wie zat je? Vertel eens wie er waren.'

Hij was er buitengewoon goed in om uit elke sociale interactie een verborgen betekenis te destilleren.

'Ze hebben je aan de eerste tafel gezet, voorin. Mooi. Zorg dat je Mona Riley schrijft om haar te bedanken voor de uitnodiging. Misschien kun je een informeel dinertje organiseren? Of beter nog, haar ergens voor de thee uitnodigen en kijken of je haar zo ver kunt krijgen dat zij een diner geeft. Het zou beter zijn als zij ons eerst vroegen. Je moet nooit te gretig overkomen.'

Hij verwachtte van haar dat zij als de sociale smeerolie fungeerde, maar zo bedreven was ze daar niet in. Bovendien had ze geen plezier in het spelletje.

Maar ze moest opschieten, zei ze tegen zichzelf, als ze Mallory niet wilde laten wachten.

Ze opende de badkamerdeur en riep van boven aan de trap naar

de huishoudster, die beneden aan het schoonmaken was, 'Mevrouw Deller!'

'Ja?' klonk een stem vanuit de keuken, twee verdiepingen lager.

'Zou u me een plezier willen doen en me een kopje thee willen brengen?'

'Ja, mevrouw.'

Grace haastte zich naar de badkamer, besprenkelde haar gezicht met koud water en bette het droog terwijl ze zichzelf in de spiegel bestudeerde. Ze zou er wel wat meer werk van kunnen maken: blauwe oogschaduw en zwarte mascara kopen, haar wenkbrauwen leren kleuren met de uitgesproken, gestileerde make-up die op dit moment helemaal in was. In plaats daarvan deed ze wat poeder op haar neus en wangen en bracht ze een verse laag rode lippenstift aan. Haar haar kwam tot net over haar schouders. Zonder de moeite te nemen om het uit te borstelen en met een behendigheid die het resultaat is van veel oefening, vormde ze het tot een knot, die ze vastzette met spelden. Beneden ging de deurbel.

'Nee toch!'

Dat Mallory uitgerekend nu op tijd moest komen!

Grace zwaaide de kastdeuren open, griste er een blauwe cocktailjurk van tussorzijde uit en gooide hem op bed. Ze stapte uit haar tweed rok en trok haar blouse over haar hoofd zonder de knoopjes los te maken.

Waar waren die bijpassende blauwe schoenen?

Ze speurde de bodem van de kast af. Toen ze zich vooroverboog, voelde ze vanaf de hiel van haar kous een ladder over haar kuit trekken.

'O, verduiveld!'

Terwijl ze haar jarretelles losmaakte, hoorde ze mevrouw Deller de deur opendoen; toen de zachte klanken van vrouwenstemmen bij het aannemen van Mallory's jas en de treden van de oude

georgiaanse trap, die krakend protesteerden toen Mallory naar boven liep.

Grace trok een nieuw paar kousen uit haar ladekast en ging op de rand van het bed zitten om ze aan te trekken.

Er werd geklopt. 'Ik ben het maar. Ben je aangekleed?'

'Als je een petticoat aangekleed vindt.'

Mallory stak haar hoofd om de deur. Haar donker kastanjebruine haar was van onderen gekruld en een parelsnoer stak af tegen haar bleke huid. 'Ben je nog niet omgekleed? Het is al begonnen, Grace!'

Grace haakte haar kousen van boven vast en stond op. 'Laat komen is toch in de mode?'

'Sinds wanneer ben jij geïnteresseerd in wat er in de mode is?'

Grace maakte een pirouette. 'Zitten mijn naden recht?'

'Ja. Hier.' Mallory gaf haar het kopje thee dat ze in haar hand had. 'Je huishoudster vroeg of ik je dit wilde geven.'

'Dank je.' Grace nam een slokje terwijl Mallory in haar ritselende lange avondjurk naar de andere kant van de kamer liep. Daar ging ze voorzichtig op het puntje van een stoel zitten om de stof niet te kreuken.

'Wat heb je trouwens de hele middag gedaan?' vroeg Mallory berispelend.

'O, niets.' Grace gaf liever niet toe dat ze overdag sliep; dat voelde als het begin van het einde. 'En jij dan? Wat heb jij gedaan?'

'Ik ben net een uur terug van de kapper.' Mallory draaide haar hoofd om en toonde zowel haar mooie profiel als het resultaat van haar kappersbezoek. 'Ik zweer het je, mijnheer Hugo is de enige in Londen die aan mijn haar mag zitten. Jij moet er ook heen. Hij verricht wonderen met je haar. Heb je een peuk?'

'Daar liggen ze.' Grace knikte naar een zilveren sigarettendoosje op tafel. Ze nam nog een slok thee en zette het kopje op haar toilettafel.

Mallory pakte een sigaret uit het doosje. ‘Wat doe je aan vanavond?’

‘Die blauwe van tafzijde.’

‘Die goeie ouwe!’ Mallory glimlachte en schudde haar hoofd. ‘We moeten echt eens gaan winkelen, schat. Er zijn momenteel zulke prachtige dingen te koop.’

Met haar dertig jaar was Mallory maar drie jaar ouder dan Grace, maar zij had zich in het sociale wereldje van Londen al een plek verworven als modieuze jonge vrouw. Omdat ze getrouwd was met Grace’ neef Geoffrey probeerde ze Grace onder haar hoede te nemen. Maar Grace bleek frustrerend immuun voor haar instructies.

‘Vind je deze jurk niet mooi?’ vroeg Grace.

Mallory haalde haar schouders op. ‘Hij is prima, hoor.’

Grace hield hem opnieuw omhoog. ‘Wat is er mis mee?’

‘Nou, gewoon... ach, ik weet het niet. Je kent Vanessa. Altijd het nieuwste van het nieuwste. De allerlaatste mode van 1956...’

‘Wat vreemd is, want het is pas 1955, Mal.’

‘Dat is precies wat ik bedoel! Ze is haar tijd vooruit.’

‘Ja. Maar ik hoef toch niet met Vanessa te concurreren? We kunnen niet allemaal trendsetter zijn. Die vrouw heeft veel te veel tijd en veel te veel geld.’

‘Dat kan wel zijn, maar niemand wil haar feestjes missen, toch? Jij moet ook eens een fatsoenlijk feestje geven. Vanavond is een goede gelegenheid om wat namen van Vanessa’s gastenlijst te stellen. Ik heb een notitieboekje en een potlood in mijn handtas, als je die wilt lenen.’

‘O, god!’ Grace huiverde. ‘Ik moet er niet aan denken!’

‘Kom op!’ Mallory rolde met haar ogen. ‘Wat voor feestjes gaf je dan in Oxford?’

‘Mijn oom is don. De mensen kwamen bij ons om bloemkool met kaassaus te eten en te bridgen.’

‘Dat meen je niet!’ lachte Mallory. ‘Als je wilt dat je echtgenoot iets aan je heeft, moet je die aversie tegen contact met andere mensen overwinnen. Hij gaat echt geen promotie maken puur op basis van zijn knappe uiterlijk,’ zei ze glimlachend. ‘Je hebt geen vuurtje, hè? Vind je deze mooi?’ Ze stond op en draaide in de rondte om de rok van haar dieprode jurk met blote schouders ten volle te laten uitkomen. ‘Hij is nieuw. Bij Simpson’s gekocht.’

‘Heel aardig.’ Grace stapte in haar marineblauwe jurk. ‘Daar zit toch een aansteker in?’

Mallory keek in haar sigarettendoosje. ‘Ik zie niets. Hier.’ Ze stak de sigaret in de hoek van haar perfect gestifte mond. ‘Ik help je wel even.’

Grace ging voor haar staan terwijl Mallory de rits op haar rug dichttrok. ‘Waarschijnlijk heeft Roger hem gepakt. Wij zijn altijd aanstekers kwijt. Maar dit was mijn favoriete. Ik vermoord hem als hij hem kwijt heeft gemaakt.’

Mallory nam ruim vijf centimeter van de stof tussen haar vingers, die nauw op Mallory’s taille had moeten aansluiten. ‘Dit is te wijd. Je bent weer afgevallen.’ Haar stem had iets beschuldigends.

Grace liep naar haar toilettafel, opende een la en haalde er een doosje lucifers uit. Ze gooide het naar Mallory. Die ving het op in de lucht met de verborgen atletische reflexen van iemand die in haar jeugd veel geravot heeft. ‘Wil je er voor mij ook een opsteken?’

‘Met alle plezier. Jij bent immers mijn partner vanavond.’

‘Daar ben ik je dankbaar voor.’ Grace ontmoette haar blik in de spiegel en knipoogde terwijl ze een paar parelknopjes indeed. Het ontging haar niet dat Mal haar echt probeerde te helpen. ‘Het was lief van je om me mee te vragen.’

‘We kunnen niet hebben dat je wegwijnt als Roger de stad uit

is.' Mallory stak twee sigaretten aan en gaf er een aan Grace. ' Bovendien krijg ik niet vaak de kans om mijn echtgenoot te dumpen voor iemand die echt luistert naar wat ik zeg. Hij kan Vanessa sowieso niet uitstaan, hij vindt dat ze een slechte invloed heeft.'

'En is dat zo?'

'Natuurlijk.' Mallory pakte een boekje van een stapel die op tafel lag. 'Wat is dit?'

'Niks.' Grace wilde dat ze de tegenwoordigheid van geest had gehad om het weg te leggen. 'Gewoon, een lesrooster.'

'Het Oxford and County Secretarial College?' Mallory bladerde het door; het viel automatisch open op de pagina's waarin Grace al ezelsoren had gemaakt. 'Typen voor gevorderden en kantoormanagement? Boekhouden?' Ze trok een gezicht. 'Wat heeft dat te betekenen?'

'Je weet maar nooit.' Grace schoof haar voeten in de marineblauwe pumps. 'Wie weet komt het nog eens van pas. De kans is groot dat Roger ooit een eigen bedrijf begint. Ik zou hem heel goed van dienst kunnen zijn: zijn afspraken plannen, brieven typen...'

'Maar Grace, je hebt al een baan,' wierp Mallory tegen. 'Je bent zijn vrouw.'

'Dat is geen baan, Mal.'

Mallory wierp haar een snelle blik toe. 'Echt niet? Ik vraag me af of je de kleine lettertjes op je huwelijksakte wel hebt gelezen. Het is jouw taak om voor een thuis en een gezin te zorgen, voor een visie op jullie positie in de wereld en op jullie ambities. Denk je eens in: de scholen van de kinderen, waar jullie de weekenden doorbrengen, je hele sociale kring... dat komt allemaal op jou neer.' Ze mat zich een overdreven accent aan. 'O, de Munroe's? Natuurlijk ken ik die! Is zij niet geweldig? Haar zoon zit samen met onze oudste op Harrow. En vind je het niet fantastisch wat ze met hun huis heeft gedaan?' Mallory nam een trek van haar

sigaret en gooide het boekje op tafel. ‘Geloof me, gansje, je hebt al een baan. Bovendien is dit in Oxford. Hoe vaak moet ik je nog vertellen dat je nu in Londen woont?’

‘Ja, maar die cursussen duren maar een paar maanden.’

‘Een paar maanden? Ben je gek? Wat moet Roger in hemelsnaam als jij weg bent?’ Mallory blies haar rook uit. ‘Echt, je moet iets nuttigs leren in je vrije tijd.’

‘Zoals?’

‘Ik weet het niet...’ Het hele idee van zelfontwikkeling was haar vreemd. ‘Bloemschikken. Of harp spelen, misschien.’

‘Harp spelen? Wat is er nuttig aan een harp?’

Mallory dacht even na. ‘Het is kalmerend. En je hebt iets om in het openbaar tussen je benen te aaien!’

‘Mijn god, jij bent verderfelijk!’ lachte Grace. ‘Ik zal je vertellen wat kalmerend is: een dossierkast ordenen, nieuwe kantoortakel- len bestellen of zorgen dat de boekhouding klopt.’

‘Grace...’ Mallory hief wanhopig haar handen ten hemel. ‘Luis- ter je überhaupt naar iets wat ik zeg? Werkelijk, je bent nu niet in Oxford. En ik zal je een geheimpje vertellen.’ Ze liet haar stem dalen tot een luide fluistertoon. ‘Mannen houden niet van slimme echtgenotes, ze houden van charmante echtgenotes!’

‘Nee!’ Grace hapte zogenaamd gechoqueerd naar adem. ‘Vind je mij dan niet charmant?’

Mallory rolde met haar ogen. ‘Je bent verrukkelijk. Ik wil er alleen maar mee zeggen...’

‘Ik begrijp het,’ viel Grace haar in de rede. Mallory was niet te overreden. Altijd als ze elkaar zagen, kwam ze met nieuwe sugges- ties om haar vaardigheden als huisvrouw verder te ontwikkelen, talenten waarvan ze duidelijk het gevoel had dat Grace ze ont- beerde. Dat zou vanavond niet anders zijn...

Mallory controleerde haar lippenstift in haar make-upspiegel- tje. ‘Wanneer komt Roger trouwens thuis?’

‘Over een week. Misschien eerder.’

‘Hij is al een hele tijd op zakenreis. Je zult hem wel missen.’

Grace zei niets.

‘Zodra hij thuis is, ben je al die onzin weer vergeten. Eens kijken, heb je een ceintuur die je kunt dragen?’ Ze liep ritselend naar Grace toe. ‘Niet te geloven! Heeft niemand je verteld dat het de bedoeling is dat je de eerste paar jaar van je huwelijk aankomt? Hoe kan ik in hemelsnaam een vertroetelende peettante worden als jij er niet voor zorgt dat je dikker wordt?’

De blik in Grace’ ogen veranderde. Ze inhaleerde krachtig en wendde zich af. ‘Ik geloof niet dat ik een ceintuur heb,’ zei ze zacht terwijl ze de jurken in haar kast afgang.

Mallory staaarde naar Grace’ tengere rug.

Ze had duidelijk een snaar geraakt.

‘Hier.’ Mallory trok een sjerp van zwart fluweel van een andere avondjurk. ‘Deze voldoet prima,’ zei ze terwijl ze hem om Grace’ middel vastmaakte.

Grace oogde vandaag klein, jonger zelfs dan gewoonlijk. Ze deed Mallory denken aan een klein meisje dat de kleren van haar moeder had aangetrokken. Het kwam door haar kapsel, zo traditioneel en bezadigd; een oudere vrouw zou het hebben gestaan, maar bij Grace deed het haar jeugd alleen nog maar extra uitkomen. Haar ogen leken nog groter dan normaal; ze waren amandelvormig, helder grijsgroen van kleur en stonden wijd uiteen.

‘Denk je dat ik er zo mee door kan?’ Grace bestudeerde gespannen haar spiegelbeeld.

Het was niets voor Grace om waarde te hechten aan de mening van anderen. Plotseling besefte Mallory dat dat een van de dingen was die ze heimelijk in haar vriendin bewonderde, ondanks hun voortdurende gebekvecht.

‘Het is perfect zo,’ verzekerde ze haar. ‘En nu gaan we, anders is het straks al afgelopen.’